

Poštovní schránka

Na rohu ulice Přímé a Oblé stojí vysoký dům, který zdobí jasně oranžová schránka. Kolemjdoucí ji poznávají již z dálky a občas se některý z nich zastaví, aby jí svěřil své psaní. Ulice se stále hlasitěji ozývá v rytmu všedního dne a probouzí schránku z příjemného snění. Krásně se jí snilo s psaníčky zamilovaných. Svatého Valentýna je už zítra. Řinčení u vchodu ohlašuje prvního návštěvníka. Roh bílé obdélníkové obálky se snaží dostat dovnitř. Po chvílce však mizí a střídá jej jiný roh, stejně zářivě bílý, ale vyzdobený několika úhledně vylepenými známkami. Schránkou se rozléhá klapání strážce vchodu. Ale vchod nehodlá ustoupit ani o milimetr a vpustit širokou a neodbytnou obálku dovnitř. Ani třetí pokus není úspěšný. Obálka opět uvízla a její kraj je už celý pomačkaný. Schránka s napětím sleduje roh obálky, jak opisuje imaginární křivku při přehlídce trojúhelníků. Již chce vykřiknout: „Člověče, neblázněte, tuhle obálku do mě nedostanete.“ Ale prudké zaklapnutí vchodu ukončuje nelítostný boj a rázné kroky unášejí pokořenou obálku pryč. „Bláznů je na světě až dost,“ povzdechne si schránka a oddává se dál hřejivým paprskům ranního slunce.